

Behandlet til Zombie –

- en lille historie om nutidens psykiatriske Danmark

Lad os kalde ham E. E er en ung, stor og sort fyr. En dag kommer han op at skændes med et familie-medlem, og politiet bliver tilkaldt. E. bliver bange og i panik hopper ud af køkkenvinduet fra 2. sal. Forslået og omtumlet kommer han på benene og vandrer i sin forvirring rundt i gården med en køkkenkniv i hånden.

Politiet tager ham med. I fængslet bliver E. psykotisk og kommer for første gang i sit liv i berøring med det psykiatriske behandlingssystem:

”pt. ankommer til psykiatrisk skadestue ifølge med Falck og fængselspersonale. Han er fra top til tå indhyllet i gaffa tape, som er viklet hele vejen rundt om båren. Da vi efterbånden får ham viklet ud af tapen, viser det sig, at han ydermere er belagt med bælte og håndremme”.

Efterfølgende bliver E. massivt tvangsmedicineret med Cisordinol mens han ligger bælte- og remfikseret uafbrudt i 27 dage. E. bliver erklæret sindssyg og idømmes behandlingsdom og udvisning af Danmark.

Det lykkes for E. at flygte fra den psykiatriske afdeling. Han kan vanskeligt bevæge sig rundt uden støtte fra medfæller og minder mest om en søvngænger.

E. dropper medicinen og i løbet af ganske få måneder finder han en lejlighed, et deltidsjob, kommer i uddannelse. E. er velfungerende og af egen praktiserende læge vurderet ”hverken somatisk eller psykisk syg”. Østre Landsret ophæver E’s udvisningsdom.

I dag, udelukkende på grund af behandlingsdommen, er E igen på vej ind i zombies verden, ved hjælp af de berygtede haloperidol indsprøjtninger (Serenase depot).

E. er ganske almindeligt ungt menneske. Vi kalder ham E., men det der hændte ham næste gang kan hænde mig. Eller dig...

A. Kbh. 1.november 2006

K. 2 .November 2006

Lige nu er E. på serenase. Det vil han skulle være på de næste 4 år og 2 måneder. Det gives som depotmedicin hver 21.dag, og møder E. ikke op til sprøjten, så afhentes han af politiet til tvangsmedicinering, og vil samtidig blive henvist til tvangsindlæggelse en rum tid.

Hvad er dette andet end opbevaring af, hvad et system opfatter som menneskeligt affald.

Det vil vi ikke finde os i. Her går grænsen. Men faktisk må grænsen være meget længere ude. E. er slet ikke en enkeltperson; E. er blot én af mange der idømmes behandlingsdomme for noget trivielt og tvivlsomt, fordi der i disse år jo skal findes en konsekvens, en straf – og man fristes til at sige: en lidelse, som den enkelte skal påføres.

I sidste årtusinde var der dog et vist mål med behandlingsdomme. De skulle nytte. Vi synes på dette område at være kommet forfærdeligt dårligt fra start i dette årtusinde. Men da menneskene selv skriver deres historie, og forandrer den, godt nok under forefundne betingelser, så må det stadig være muligt at stoppe op, gå til problemet på en fornyet måde, der kan fastholde værdighed for såvel samfund som for det enkelte individ.
